

V SOMRAKU ČASOV

JERN LEDINA

*Nad starim mestom sivo dremlje
stoletij in jesenskega deževja mrak.
Nekdo na tipkah neubranega klavirja
z bobnečo pesmijo ostro vznemirja
src in jesenskega deževja mrak.*

*V brezdanjo težo zemlje in vsemirje
ta pesem bije kakor glas skovirja,
ki poje starim dnem pogreb in bilje.
Če tudi novi so le rop, umor, nasilje,
če so le mračno krilo netopirja,
ki pot k Človeku nam zastira,
razbij klavir, prenehaj z melodijo,
vse skupaj vrzi v staro ropotijol*

ČAROBNI KROG

ODLOMEK IZ POVESTI — IVO BRNČIČ

Drobni, plavalasi deček, ki je tako nepremično in s tolikšno zaverovanostjo na obličju ležal v bujni, grenko dišeči travi, je bil po vsem videzu srečen do tiste mere, ko se človek preneha zanimati za svet, za ljudi in vse, kar koli se godi okoli njega. Zakaj že v drugo je bil preslišal, da ga kličejo domov. Jasen, topel dan je grel zemljo, sonce je v omotični višavi viselo nad morjem in spreminjalo ves široki zaliv v kotel raztaljenega zlata. Nebo je bilo brezmadežno modro, le majhna čreda slepeče belih, volneno mehkih, puhastih oblačkov se je mirno pasla nad modrikastimi, v soparici potrepetavajočimi obronki oddaljenega otoka. Mladi popki in nežno zeleni poganjki so omamno dišali po smoli; v krošnjah so se vneto prepirali ptiči, v pobočju so se oglušujoče drli škržati, da se je njihov tisočglasni krik prelival preko vse pokrajine ter se spajal v eno samo dremotno monotonijo, ki je uho naposled ni več občutilo kot zvok. V travi, v grmovju in med kraškim kamenjem je šumelo in gomazelo sto in sto nevidnih, majcenih, skrivnostnih bitij. Janek je negibno slonel na komolcih, dekliško pristrizeni lasje so se mu vsipali na oči, v katerih je odsevalo napeto doživljanje, ki se ga sam ni zavedal in ki mu je dajalo zamišljen in resnoben, malone svečan izraz. Trava, ki je zdaj pa zdaj zanihala v dolgih, božajočih sunkih gorkega vetra,